

Οικουμενικός Πατριάρχης: Επώδυνη πραγματικότητα και όχι «μελλοντικό σενάριο» η κλιματική αλλαγή

[Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Την έναρξη του 3ου Μαθητικού Περιβαλλοντικού Συνεδρίου, που διεξάγεται στο Ζωγράφειο Λύκειο της Πόλεως, στο πλαίσιο του Εθνικού Εκπαιδευτικού Δικτύου Δράσης «Κωνσταντινούπολη-Θεσσαλονίκη», κήρυξε το πρωί της Παρασκευής, 27 Μαρτίου 2026, ο [Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος](#).

Μία Εκπαιδευτική Συνύπαρξη «Πολίτες της Πόλης, Έλληνες της Οικουμένης», και στο οποίο **συμμετέχουν χιλιάδες μαθητές**, με τους εκπαιδευτικούς τους, από σχολεία διαφόρων περιοχών της Ελλάδος, και, ασφαλώς, μαθητές εκ των ομογενειακών σχολείων της Πόλεως.

Στην ομιλία του, ο Παναγιώτατος, συνεχάρη τους διοργανωτές και επεσήμανε μεταξύ άλλων:

“Όλοι γνωρίζετε ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο πρώτο ανέδειξε την πνευματική και ηθική διάσταση του οικολογικού προβλήματος και το εχαρακτήρισε ως «αμαρτία», ως επίπτωση της κοινής αλλοίωσης και αλυσιτελούς χρήσης της ελευθερίας του ανθρώπου. Σε αυτή τη βάση ανέπτυξε και προέβαλε το οικοφιλικό μήνυμα της χριστιανικής παραδόσεως, με κέντρο το ευχαριστιακό και ασκητικό ήθος της Ορθοδοξίας και την πεποίθηση ότι η εκκλησιαστική ζωή είναι «εφαρμοσμένη οικολογία». Είμαστε υπερήφανοι για το γεγονός ότι οι οικολογικές πρωτοβουλίες της Μεγάλης Εκκλησίας είχαν ισχυρή απήχηση, ενέπνευσαν και κινητοποίησαν ολόκληρο τον χριστιανικό κόσμο, θρησκευτικούς και πολιτικούς ηγέτες, κοινοβούλια, πανεπιστήμια, οικολογικούς και κοινωνικούς φορείς, τη νεολαία. Χάρη στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, η οικολογική θεματική εντάχθηκε στους διαχριστιανικούς και τους διαθρησκευτικούς διαλόγους και ανεδείχθησαν οι οικοφιλικές παραδοχές και πρακτικές της Ορθοδοξίας. Η οργάνωση δεκάδων οικολογικών συμποσίων, ημερίδων, σεμιναρίων, διαλέξεων, η αποστολή εκατοντάδων σχετικών μηνυμάτων, οι κοινές πρωτοβουλίες και διακηρύξεις με τον Πάπα Ρώμης και πολλές άλλες δράσεις, είχαν αξιόλογα αποτελέσματα και ανέδειξαν την αλληλουχία περιβαλλοντικών και κοινωνικών προβλημάτων. Διακηρύξαμε, γεγονυία τη φωνή, ότι είναι αδύνατον να ενδιαφερόμαστε για τον άνθρωπο και να καταστρέφουμε το φυσικό περιβάλλον, ότι η μέριμνα για την προστασία του περιβάλλοντος εμπερικλείει και τον σεβασμό της ιερότητας του ανθρωπίνου προσώπου.

Όλα αυτά διατηρούν αμείωτη επικαιρότητα, αφού η οικολογική κρίση χαρακτηρίζεται ως προάγγελος μιάς παγκόσμιας οικολογικής καταστροφής, της μεγαλύτερης απειλής για τη ζωή στον πλανήτη σε ολόκληρη την ιστορία του. Όντως, η κλιματική αλλαγή και η ραγδαία μείωση της βιοποικιλότητας αποτελούν επώδυνη πραγματικότητα και όχι «μελλοντικό σενάριο», ενώ συνεχίζεται η γεωκτονία στο όνομα οικονομικών συμφερόντων, συντήρηση του αδηφάγου καταναλωτισμού και της προαγωγής γεωπολιτικών σχεδιασμών. Ιδιαίτερος παράλογος και προκλητικός είναι ο ιδεοληπτικός ισχυρισμός ότι η γη έχει τη δύναμη να υπερβαίνει αφ' εαυτής τις ανθρωπογενείς οικοκαταστρο-φικές εξελίξεις και να ανανεώνεται. Απορούμε για το πως συμβιβάζεται με την αυτοκατανόηση του ανθρώπου ως *homo sapiens* το γεγονός ότι γνωρίζει, αλλά συμπεριφέρεται ως να μην εγνώριζε.”

